

Nr 17.

Av herrar **Eriesson** i Sörsjön och **Sundström** i Vikmanshyttan, *angående viss ändring av vapenkungörelsen.*

Svenska medborgares rätt att anskaffa och inneha skjutvapen har under senare tid avsevärt beskurits. De vid 1934 års riksdag genomförda inskränkningarna voro särskilt betydelsefulla. Enligt den då vidtagna ändringen i ditintills gällande vapenförordning kan nämligen tillstånd att förfoga över skjutvapen icke meddelas annan än enskild person, som vid ansökan hos länsstyrelsen kunnat styrka, att han har användning därför. Helt naturligt falla icke statsunderstödda skytteföreningar, landstormsm. fl. föreningar under ifrågavarande bestämmelse. I vad det gäller landsbygden, erfordras även, att landsfiskalen skall vitsorda sökandes lämplighet att inneha skjutvapen.

Genom de år 1934 vidtagna åtgärderna avsågs främst att om möjligt förhindra, att illojala och statsfientliga grupper och sammanslutningar skaffade sig skjutvapen för att vid lämpligt tillfälle använda för genomförande av en väpnad kamp inom landet. Huruvida man därmed vunnit den avsedda kontrollen över medborgarnas vapeninnehav, torde kanske i viss mån få anses osäkert. Att skärpningarna i vapenkungörelsen verkat i avväpnande riktning i vad det gäller de lojala medborgarna, förefaller emellertid ganska säkert. Om detta förhållande varit ägnat att stärka det demokratiska samhället i nuvarande tid, synes åtminstone i någon mån vara tivelaktigt. Huru som helst, så bör man med hänsyn till syftemålet försöka tolerera, att vissa kvalifikationer erfordras för rätt till förvärv och innehav av skjutvapen.

Men med avseende å ammunitionen ställer det sig något annorlunda. Bestämmelserna rörande denna äro ganska onödiga och därtill både förargelseväckande och orättvisa. Man tillåtes nämligen icke utan vidare att förvärva ammunition för det eller de skjutvapen, man beviljats tillstånd att inneha. Ansökan om tillstånd att få inköpa ammunition skall också göras hos vederbörande länsstyrelse, och landsfiskalens utlåtande erfordras även beträffande dylik ansökan. Då i regel tillstånd beviljas för inköp av endast ett fåtal patroner åt gången, måste i följd därav upprepade förnyade ansökningar göras. På grund härav åsamkas den ammunitionsbeförande förhållandevis betydande utgifter för ammunitionens förvärvande, då för varje gång särskild tillståndsavgift måste erläggas.

Med hänsyn till att dylika svårigheter förefinnas i vad det gäller anskaffande av nödig ammunition, så lägges därmed hinder i vägen för be-

hövligt övningskytte på många ställen. Det är nämligen icke alla, som ha möjlighet att vara riktigt aktiva medlemmar i en skytteförening, och inte heller ha alla medlemmar i dylik förening tid att ofta utföra övnings-
skjutning å föreningens skjutbana. För många medborgare ute i de mera glest befolkade områdena i landet är avståndet mellan hemmet och skjut-
banan så långt, att vederbörande på grund därav är förhindrad deltaga. Vid sådant förhållande förefaller det ur alla synpunkter lämpligt och ändamålsenligt, att var och en, som beviljats tillstånd att inneha skjutvapen, må äga rätt att utan särskilt tillstånd förvärva ammunition till desamma, oberoende om den skall användas vid jakt eller övningskjutning. Genom ett bifall härtill opereras bort ur vapenkungörelsen det mest byråkratiska, som den för närvarande är behäftad med.

Under hänvisning till vad ovan anförts tillåta vi oss vördsamt hemställa,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om sådan ändring i gällande vapenkungörelse, att svensk medborgare, som erhållit tillstånd att inneha skjutvapen, må äga rätt att utan särskilt tillstånd förvärva ammunition för desamma.

Stockholm den 15 januari 1943.

Evald Ericsson
i Sörsjön.

Fr. Sundström.